

Sygn. akt: II K 772/20

PR 1 Ds (...).20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr.sądowy Wojciech Rydzio

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum - Zachód w T. N. G.

po rozpoznaniu dniach 15 września 2020r., 1 października 2020 r.

sprawy

P. W., s. A. i E. z domu M., ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 2004 r. do dnia 29 maja 2020 r., w T. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną M. W. w ten sposób, że wielokrotnie w różnych porach dnia i nocy wszczywał awantury, podczas których używał wobec niej słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, uderzał rękoma po całym ciele, szarpał za włosy, podduszał, niszczył sprzęty domowe, zakłócał spoczynek nocny i groził pozbawieniem życia, trzymając w ręku nóż kuchenny i wymachując nim w kierunku ww.,

tj. o czyn z art. 207§1 kk

2. w okresie od 2004 r. do dnia 29 maja 2020 r., w T. znęcał się psychicznie i fizycznie nad synem A. W. w ten sposób, że wielokrotnie w różnych porach dnia i nocy wszczywał awantury, podczas których używał wobec niego słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, uderzał go rękoma po całym ciele, zakłócał spoczynek nocny i groził pozbawieniem życia,

tj. o czyn z art. art. 207§1a kk

orzeka:

po zastosowaniu art. 4§1 kk

I. oskarżonego ***P. W.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, iż stanowiły one jeden czyn zabroniony z art. 207§1 kk i za to na podstawie art. 207§1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 maja 2020 roku od godz. 08,00 do dnia 1 października 2020 roku do godz. 13,20 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności ;

III. na podstawie art. 41a§1 i § 4 kk orzeka wobec oskarżonego P. W. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. W. i A. W. na odległość mniejszą niż 5 (pięć) metrów na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 41a§1kk orzeka wobec oskarżonego P. W. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi M. W. i A. W. na okres 3 (trzech) lat,;

V. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa;

Sygn. akt II K 772/20

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

Zgodnie z art. 424 §3 kpk uzasadnienie ograniczono do rozstrzygnięcia o karze oraz innych konsekwencjach prawnych.

P. W. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 2004 r. do dnia 29 maja 2020 r., w T. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną M. W. w ten sposób, że wielokrotnie w różnych porach dnia i nocy wszczywał awantury, podczas których używał wobec niej słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, uderzał rękoma po całym ciele, szarpał za włosy, podduszał, niszczył sprzęty domowe, zakłócał spoczynek nocny i groził pozbawieniem życia, trzymając w ręku nóż kuchenny i wymachując nim w kierunku ww.,

tj. o czyn z art. 207§1 kk

2. w okresie od 2004 r. do dnia 29 maja 2020 r., w T. znęcał się psychicznie i fizycznie nad synem A. W. w ten sposób, że wielokrotnie w różnych porach dnia i nocy wszczywał awantury, podczas których używał wobec niego słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, uderzał go rękoma po całym ciele, zakłócał spoczynek nocny i groził pozbawieniem życia,

tj. o czyn z art. art. 207§1a kk

Oskarżony, jak i obrońca, złożyli wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 kpk. Zgodę na zaproponowaną przez nich karę wyraził prokurator oraz obecna na sali pokrzywdzona M. W.. Sąd pouczył oskarżonego o treści art. 447§5 kpk.

Wobec powyższego na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 1 października 2020 roku, sygn. akt II K 772/20 po zastosowaniu art. 4§1 kk i przyjęciu , iż czyny zarzucane oskarżanemu stanowiły jeden czyn zabroniony z art. 207§1 kk Sąd wymierzył P. W. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Przestępstwo stypizowane w art. 207 § 1 kk jest zagrożone karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do lat 5.

Sąd przy wymierzaniu kary miał na uwadze dyrektywy z art.53 § 1 k.k. a także cele prewencji indywidualnej jak i generalnej. Tym samym należało wziąć pod uwagę sposób postępowanie oskarżonego – użycie przemocy psychicznej i fizycznej w różnych formach wobec dwóch pokrzywdzonych przez okres objęty zarzutem.

Na niekorzyść podsądnego sąd zważył fakt, że okres znęcania się nad pokrzywdzonymi wynosił aż 16 lat. Nadto swoim zachowaniem oskarżony zaatakował najważniejsze dobra prawnie chronione takie jak godność, cześć i zdrowie psychiczne oraz fizyczne pokrzywdzonych, a także ich nietykalność cielesną. Zachowania podsądnego były różnorodne, złośliwe, poniżające i się powtarzały. Świadczy to o fakcie, iż oskarżony czuł się bezkarny i miał

świadomość swojej przewagi nad pokrzywdzonymi. Okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego nie pozostawiają wątpliwości co do znacznej demoralizacji oskarżonego. Miał on bowiem wystarczająco wiele czasu na przemyślenie swojego zachowania oraz skorygowanie postępowania. Mimo tego, na przestrzeni 16 lat niewątpliwie powodował dotkliwe cierpienie psychiczne i fizyczne bliskich mu osób.

Mając zaś na względzie cele prewencji generalnej, Sąd zwraca uwagę, że zjawisko przemocy w rodzinie jest obecnie w kraju jednym z najczęściej pojawiających się przestępstw. Pomimo nagłaśniania tej problematyki w mediach, tworzenia instytucji pozarządowych zajmujących się tym problemem, często, zwłaszcza w mniejszych miejscowościach i na wsiach, zdarza się, że tego typu zachowania są tolerowane, a nawet akceptowane i nie wychodzą poza „cztery ściany”. Wyroki wydawane w takich sprawach winny, również swoją surowością, przyczyniać się kształtowania właściwej postawy społecznej, zgodnej z zasadą poszanowania godności, nienaruszalności dóbr prawnie chronionych każdego człowieka. Orzeczenia w tych sprawach winny też skłonić osoby stykające się z przemocą albo też osoby, które są jej świadkami (w tym sąsiadów, członków rodziny) do właściwej reakcji, a nie przemilczania owych faktów.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz uwzględniając zasady wymiaru kary zawarte w art. 53 i nast. k.k. - w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej – Sąd wymierzył P. W., na podstawie art. 207 § 1 kk karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta ma uzmysłwić oskarżonemu jego naganne postępowanie, a przez to uzmysłowienie doprowadzić oskarżonego do powstrzymywania się od tego typu zachowań w przyszłości. Te okoliczności stanowią fundamenty prewencyjnego oddziaływania kary. Sąd orzekając odnośnie wymiaru kary oskarżonego, miał także na względzie okoliczność łagodzącą w postaci uprzedniej niekaralności oskarżonego. Fakt ten, nie może być jednak w ocenie Sądu przeceniany, a przede wszystkim nie może stanowić czynnika decydującego w zakresie orzeczenia o karze. Dolegliwość orzeczonej w niniejszej sprawie wobec oskarżonego P. W. kary pozbawienia wolności, nie przekracza w ocenie Sądu stopnia jego winy i uwzględnia znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 29 maja 2020 roku od godz. 8,00 do dnia 1 października 2020 roku do godz. 13,20 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 41a§1 i § 4 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. W. i A. W. na odległość mniejszą niż 5 metrów na okres 3 lat, zaś na podstawie art. 41a§1kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi M. W. i A. W. na okres 3 lat.

Orzekając w przedmiocie powyższych środków, Sąd uwzględniał przede wszystkim stopień ryzyka powtórzenia w przyszłości podobnych zdarzeń, których dopuścił się P. W.. Sąd uznał, iż konieczne jest faktyczne odizolowanie oskarżonego od pokrzywdzonych i powstrzymanie go od kontaktu z nimi. Określając odległość, którą oskarżony winien zachować od pokrzywdzonych, Sąd ukształtował to w taki sposób, by wyeliminować ryzyko przekroczenia przez oskarżonego sfery dystansu intymnego w kontaktach pomiędzy nimi, a jednocześnie w taki sposób, by był on realny i możliwy do przestrzegania.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżanego, który obecnie opuścił jednostkę penitencjarną po uchyleniu tymczasowego aresztowania i w chwili obecnej nie ma innych dochodów, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.